

1 EEN HOOP SNEEUW

'Wrow, sneeuw! Leuk, hè, Noura!'
Dikke vlokken vallen uit de hemel.
Het is nacht. De volle maan zit verstopt achter
witte wolken.
Dolfje en Noura rennen door het
Weerwolvenbos.
Ze hebben klauwen. Hun oren zijn spits en
harig.
En allebei hebben ze een snuit. Een
wolvensnuit.
Ze zijn weerwolven. Dolfje is een witte.
Noura is een zwarte.
Samen rennen ze door de sneeuw.
Steeds meer vlokken vallen neer.
De bomen worden langzaam wit.
De takken krijgen een witte rand.
'Leuk, ja!' roept Noura. 'Een bos vol sneeuw.
Wat mooi!'
Hun poten maken zwarte sporen in het wit.
Opeens hoort Dolfje een geluid.
Tsjak!
Verbaasd kijkt hij om.
Wat is dat? denkt hij. Dat geluid ken ik!

Dat heb ik eerder gehoord.
Maar waar? En wanneer?
'Waar gaan we heen, Dolfje?' roept Noura.
Dolfje kijkt naar de vallende vlokken.
Ze dwarrelen om hem heen.
Ze smelten op zijn warme neus.
'Naar het huisje van opa weerwolf.
Dat staat hier in het Weerwolvenbos.'
Noura holt hard vooruit.
'Wraaaa! Rennen dan, Dolfje. Wedden dat ik er
eerst ben!'
Dolfje kijkt naar Noura.
'Ha ha, je weet niet eens welke kant op, Noura.'
Dan hoort hij opnieuw dat geluid.
Tsjak!
Hé! denkt Dolfje. Daar is het weer!
Zie je wel. Dat lijkt wel het geluid van...
Verschrikt kijkt Dolfje omhoog.
Een schaduw valt over hem heen.
Een grote hoop sneeuw komt op hem af.
Zomaar, vanuit de lucht.
Plof!
Het is alsof een koude, natte deken op hem
valt.
En zwaar is die deken ook.

Eerst is alles wit. Dan zwart.
Dolfje ziet niets meer.
Hij voelt alleen kou...

2 EEN SNEEUWHOOP

‘Wraa! Dolfje, waar blijf je?’

Noura kijkt verbaasd om.

‘Dolfje?’

...

Het is doodstil.

Dolfje is nergens te zien.

Hè? Wat raar, denkt Noura. Daarnet was hij er nog.

Noura kijkt van links naar rechts.

Witte bomen. Witte struiken.

Witte stilte.

Maar geen Dolfje.

Zelfs Noura’s voetstappen zijn niet meer te zien.

Ze verdwijnen onder de sneeuwvlokken.

‘Wraa! Dolfje! Waar ben je?’

Maar hoe Noura ook roept, er komt geen antwoord.

Dit is gek! denkt Noura. Of is het een spel van Dolfje? Heeft hij zich verstopt?

Langzaam loopt ze terug.

Nog steeds vallen sneeuwvlokken uit de hemel. Wel een miljoen.

Noura wordt er duizelig van.
'Dolfje? Waar ben je?'
Ze kijkt links, ze kijkt rechts.
De wind blaast tussen de bomen. Sneeuw
stuift in haar snuit.
Noura wrijft haar ogen uit.
Het is akelig stil.
Witte bomen. Stille bomen.
'Dolfje?' fluistert Noura.
Dan hoort ze iemand kreunen.
Voor haar voeten beweegt de sneeuw opeens.
Er komt iets uit de grond.
Noura ziet een hoofd van sneeuw.
Puntige oren van sneeuw.
Een snuit van sneeuw.
Een... sneeuwwolfje!

3 DOLEJE SNEEUWOLFJE

'Brrrrr!' Het sneeuwwolfje komt omhoog uit de sneeuw.

Noura stapt achteruit. Bijna valt ze.

'Wrow!'

Noura herkent hem meteen.

'Dolfje!'

'Brrrrrow. K-koud!'

De sneeuwwolf beweegt haast niet.

'Wraa!' gromlacht Noura. 'Dolfje

Sneeuwwolfje! Wat is er gebeurd met jou?'

Dolfje schudt de sneeuw van zich af.

Hij bibbert en klappert met zijn tanden.

Hij is nat en koud.

Zijn oren hangen slap op zijn kop.

'E-er v-viel een heel grote sneeuwvlok o-op mij,' rilt hij.

Noura kijkt hem verbaasd aan.

'Een grote? Er vallen toch alleen maar kleine sneeuwvlokken? Piepklein, zelfs.'

Op dat moment klinkt er een vreemd geluid.

Tsjak!

'P-pas o-op!' Dolfje trekt Noura opzij.

Een grote hoop sneeuw vliegt over hen heen.

Zo groot als een pannenkoek.

Veel groter zelfs.

Plof!

Vlak achter hen ploft de sneeuwhoop neer.

‘Z-zie je wel,’ zegt Dolfje.

Verschrikt kijkt Noura ernaar.

‘Wraaa! Wat was dat?’

‘D-dat w-was zo’n heel g-grote
sn-sneeuwvlok,’ bibbert Dolfje. ‘D-daar komt
er w-weer een! B-bukken!’

Net op tijd duiken Dolfje en Noura weg.

Plof!

Weer landt er een grote hoop sneeuw.

‘Wat is dit?’ roept Noura. ‘Zulke grote
sneeuwvlokken heb ik nog nooit gezien!’

‘W-weet ik niet. N-noura. W-wegwezen!’

Noura knikt.
'Rennen, Dolfje!'
Samen vluchten ze weg.
Om hen heen ploffen steeds grote
sneeuwhopen neer.
Plof!
Plof!
Plof!
En intussen sneeuwt het ook steeds harder.
Dolfje en Noura rennen tussen de vlokken
door.
'Is het nog ver?' hijgt Noura.
Tsjak!
'Wrow, b-bukken, Noura!'
Net op tijd duikt Noura weg.
Plof!
Vlak naast haar.
'W-we zijn er.' Dolfje wijst.
Verderop staat een klein huisje, haast
onzichtbaar in de sneeuw.
Het dak is wit.
Tsjak!
Bukken.
Plof!
Net op tijd.

‘Wat is dat toch?’ roept Noura.
Dolfje haalt zijn schouders op.
Hij heeft het zo koud, dat hij haast niet meer
kan lopen.
Noura trekt hem mee.
‘G-gauw aanb-bellen, Noura. I-ik hoop dat
o-opa weerwolf w-wakker is.’
Op de voordeur hangt een briefje.
‘W-wat st-staat erop, N-Noura?’
Noura pakt het papier en leest hardop voor.

